

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **L. D.**, zastoupen Mgr. Martinem Slezákem, advokátem se sídlem U dráhy 316, Chýně, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2007, č.j. OAM-10-285/LE-C09-C09-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2007, č.j. 46 Az 23/2007 – 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 7. 2007, č.j. OAM-10-285/LE-C09-C09-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky a snaha vyhnout se vyhoštění z ČR poté, co mu bylo

vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Obavy žalobce z násilí ze strany mafie působí podle krajského soudu značně nevěrohodně v kontextu s tím, že právě v Praze měl žalobce, dle svého vyjádření, poslední kontakt s mafií a také s tím, že o udělení mezinárodní ochrany nepožádal z tohoto důvodu mnohem dříve, neboť se na území ČR zdržoval již od února 2000. Důvod spočívající v obavách žalobce z pronásledování mafií podle názoru krajského soudu nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany taxativně vyjmenované v zákoně o azylu. Krajský soud k žalobní námitce usoudil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu nutného pro rozhodnutí a současně tento skutkový stav věci správně posoudil po právní stránce. K námitce žalobce ohledně nedostatečné snahy správního orgánu o získání podrobnějších informací o charakteru pronásledování v rámci pohovoru s žalobcem krajský soud uvedl, že jak vyplývá z dikce ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, právě žalobce jako žadatel byl ve svém případě povinen prokázat opak skutečností v tomto ustanovení předpokládaných, což zjevně učinil.

Proti citovanému rozhodnutí Krajského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnosti, v níž argumentoval důvody obsaženými v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Napadený rozsudek krajského soudu shledává stěžovatel nezákonným pro nesprávné posouzení právní otázky, neboť je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. V zemi původu se obává násilí ze strany mafie, která mu opakovaně vyhrožovala fyzickou likvidací. Za dané situace na Ukrajině není možné se obrátit na policii a vyžadovat efektivní ochranu. Předmětný rozsudek krajského soudu napadá stěžovatel pro vadu řízení spočívající v tom, že správní orgán řádně neobjasnil skutkový stav věci, čímž je jeho jednání v rozporu se zásadou materiální pravdy a zákonnosti. Domnívá se, že žalovaný správní orgán a následně krajský soud se dostatečně nezabývali pronásledováním jeho osoby, zejména během pohovoru v rámci řízení vedeného před správním orgánem. Dále stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí s tím, že tato mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě

podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Předně Nejvyšší správní soud upozorňuje na tu okolnost, že pokud je žádost o mezinárodní ochranu klasifikována jako zjevně nedůvodná ve smyslu ust. § 16 zákona o azylu, je tím vyloučeno posouzení podle ust. § 12 zákona o azylu a do důvodů obsažených v tomto ustanovení nemohou v řadě případů účinně směřovat ani jednotlivé body následně podané žaloby či kasační stížnosti. Otázkou zjišťování skutkového stavu správním orgánem v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval, viz rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 – 48, www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 – 36, www.nssoud.cz, se Nejvyšší správní soud vypořádal přímo se situací zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, byla-li podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele. Namítá-li i přesto stěžovatel obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob – tzv. mafie v zemi původu a domnívá-li se, že jej státní orgány v zemi původu nejsou schopny před tímto jednáním ochránit, pak je zapotřebí poukázat na to, že tato tvrzení byla již předmětem množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, www.nssoud.cz. Námitka stěžovatele ohledně tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je uvedena natolik nekonkrétně, že se jí nemohl Nejvyšší správní soud zabývat. Kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud judikoval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 58/2003 – 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS; dále lze k této problematice odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006 – 40, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu však do

dne jeho rozhodnutí nebylo prokázáno, že v daném případě proběhla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, proto o odměně advokáta za zastupování v řízení o této kasační stížnosti nerozhodoval.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu